

Letošní diplomové práce? Dlouhá historie. Myslím, že jsme s Editou Lisecovou, která se diplomantkám věnovala zcela nad rámec normálu, nic podobného ještě nezažili. Obě diplomantky pracovaly na projektu celkem tři semestry. Diplomní seminář a pak dva semestry práce. V prvním semestru ani jedna neodevzdala. Bylo to úmorné a oponentovi se omlouvám, ale někdo to udělat musí. Pokusím se oba projekty zhodnotit, i když je to velmi těžké. Ještě je nutné podotknout, že celkové odevzdání je nutné pro nesmyslné předpisy „školy“ posoudit a posudky napsat za 72 hodin od odevzdání všech požadovaných příloh (!). O víkendu nemluvě. Obávám se, že brzy dojdou oponenti, kteří budou ochotni diplomní práce za těchto podmínek vůbec posuzovat. Zdá se, že škola se dostává do stále větší izolace od normálního života. Jsem zvědav, co s tím bude paní ombudsmanka dělat.

Pro složitost obou případů prosím omluvte delší text posudku.

Bc. Tereza Fiklíková: Domov pro autisty

Posudek vedoucího práce

Cesta Terezy Fiklíkové byla dlouhá a složitá. Po prvním semestru jsme museli změnit zadaný pozemek, protože bylo zřejmé, že na pražské parcele ve vilové čtvrti s mírným převýšením již pro ni není možné najít uspokojivé řešení. Myslím, že změna parcely pomohla.

Obecně je nutné uznat, že navržené hmoty areálu reagují na zadané místo zajímavým způsobem. Obecnou, a dlouhým časem ověřenou, touhu zastavět nároží spíše dominantním objektem Tereza Fiklíková, možná podvědomě, zavrhl a nechala tak vyniknout historickou kompozici s dominantní stavbou obranné věže, nejstarší stavby v Hostinném. Zde je nutné diplomantku pochválit. Jen příčná červená sedlová střecha za řešeným objektem je záhadou – žádná taková tam není a ani v budoucnu by být neměla.

Celkový objem je ale v podrobnosti architektonicky řešen již méně uspokojivě. Navržené detaily fasád a celkové architektonické řešení je ukázkou průměrného českého stavitelství. Tomu jistě napomáhá netvůrčí práce se stavitelskými programy, ze kterých „se přece na konci udělají výkresy samy“ (!). Typickou ukázkou je trpné použití střešních oken. Jeden z největších nešvarů české krajiny. Jsem přesvědčen, že by bylo možné mnohem zábavnější řešení. Také nulové přesahy střech považuji v horském prostředí za riskantní. Je zjevné, že se diplomantka zcela vyčerpala na celkovém i podrobném dispozičním řešení a na architektonické uvažování již nezbyla síla. Ovšem, zde je nutné také vyslovit obavu, že „je to tak dnes správně“ a my to nejsme schopni, z hlediska generačního odstupu, pochopit.

Provoz se po předlouhém hledání ustálil ve dvou objektech. Bytový objekt při Horské ulici je celkem běžného typu. Zde je nepochopitelné navržení mohutného podkroví. Proč to není alespoň částečně normální patro je pro mne záhadou, protože obytné podkroví považuji za nouzové řešení v případě, že to nejde jinak. Převýšené koupelny jsou až absurdní. Ale budiž, třeba je to právě ta mladá romantická poloha, které jako starý architekt nerozumím. Opět se ukazuje, jak je ošidné hodnotit architektonické návrhy.

Společenský objekt stacionáře má v dispozičních reziduální problémy. Pomíjím nyní problémy konstrukční a nikoli uspokojivě popsany problém pozednic (klasik by řekl: tam žádná pozednice není). Mám na mysli spíše stísněnost poradny a sociální zázemí uvězněné

uprostřed dispozice. Podél uliční fasády tak zůstává trochu záhadná zásobovací chodba, která jistě denní osvětlení nepotřebuje. Pak již zůstávají pouze marginální otázky, proč je zahradní sklad u ulice a sklad odpadků u zahrady. Závěrečný finiš je prostě těžká disciplína. V patře bychom spíše očekávali nejdříve hlavní sál a teprve poté zázemí celého objektu. Ale možná je blízkost servisní obsluhy důležitá a chodby nevadí.

Cesta Terezy Fiklíkové byla dlouhá a trnitá. Váhala a tápala, nebyla si jistá, vracela se a zase vše měnila... zjevně potřebuje najít v procesu svojí roli. Nakonec můžeme konstatovat, že se v závěru práce podařilo zadaný objekt vyřešit tak, že by mohl s jistými úpravami existovat.

Práce proto byla přijata k obhajobě. Hodnocení je možné „nasadit“ různě. S vědomím klesající laťky celé školy, které je patrné ze zkušeností z jednotlivých komisí a závěrečných výstav, je čím dál tím obtížnější práce hodnotit. Za vedení ateliéru s přihlédnutím k celkovému průběhu tří semestrů navrhuji E.

prof. Ing. arch. Roman Koucký